

OSKAR KÄLLNER • KARL JOHNSON

IMPERIUMIN PERILLISET

VANKILAPAKO

SUOMENTANUT LEENA PELTOMAA

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Ruotsinkielinen alkuteos *Imperiets arvingar: Fångelseflykten*
© Karl Johnsson & Oskar Källner 2021 by agreement with Grand Agency
Julkaisija Rabén & Sjögren, Tukholma 2021

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023
Suomennos: Leena Peltomaa

ISBN 978-951-1-42506-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

ALICE

Alice istuu matkustaja-aluksen messissä pelaamassa rangurua. Hän ja Malachio ovat kiertäneet puoli galaksia yhdessä ja kokeneet lukemattomia seikkailuja. Nyt se kaikki on kuitenkin tullut tiensä päähän.

Samoin kuin tämä erä. Malachio laittaa korttinsa pöytään. Hän on voittanut jälleen kerran.

”Onko sinun pakko jäädä pois?” Alice sanoo. ”En minä halua mennä Kaledoriin. Mitä jos vain otetaan ensimmäinen mahdollinen alus ja häivytään yhdessä?”

Malachio nostaa katseensa pelistä.

”Johan tästä on puhuttu.”

”Voi olla, ettemme näe toisiamme enää ikinä.”

Malachion sulkavipat muodostavat kuvion, jonka Alice tuntee liiankin hyvin. Se merkitsee suunnillen samaa kuin:

”Älä nyt ole lapsellinen. Ryhdistäydy!”

Alice huokaa ja kääntää katseensa valtavaan näköalaikkunaan. Heidän alapuolellaan leijuu Kriella, kraojen kotimaailma. Hän näkee planeettaa kiertävien kaupunkien ja tuhansien avaruusasemien valot ja kiertoradalla leijuvat avaruusaluukset. Suuri sivilisaatio. Ylpeä kansakunta, jolla on oma kiehtova kulttuurinsa.

”Tiedät hyvin, että sinun on pakko mennä kotiin”, Malachio sanoo. ”Sinä olet laillinen kruununperijä. Sinun on noustava siivekkäälle valtaistuimelle. Muuten puolet aatelisperheistä yrittää voittaa sen itselleen, ja imperiumi on kohta taas keskellä sisällissotaa.”

”Toivoisin vain...” Alice hautaa kasvot käsiinsä ja tuntee kyynelten polttavan silmäluomien takana.

”Lapsena en muuta tahtonut kuin päästä matkustamaan tähdeltä toiselle. Halusin jättää palatsin ja kaikki sen juonittelut taakseni. Nyt kaipaen perhettäni. En voi tajuta, että he ovat poissa. Etten tapaa heitä enää koskaan.”

Malachio painaa käden hänen poskelleen, kohottaa varovasti hänen päätään ja katsoo häntä silmiin. Sulat painuvat myötätuntoisesti alas.

”Minä suren kanssasi. Muista kuitenkin, että olet saanut ainutlaatuisen tilaisuuden. Sinä voit olla rauhanvälittäjä kansojemme välillä. Sinä voit pitää huolta siitä, ettei meidän kraojen tarvitse enää koskaan tarttua aseisiin puolustaaksemme tätä sektoria.”

Alice ravistaa hiljaa päätään.

”Sinä et tunne imperiumia kuten minä. Sillä on kymmenen tuhatta hammasta ja sammumaton nälkä. Miten minä voisin kesyttää sellaisen hirviön? Miten vältyn tulemasta itse syödyksi?”

”Siten, että sinusta tulee galaksin suurin keisarinna ikinä! Minä tiedän, että sinä pystyt siihen. Sinussa on se jokin!”

Alice tarttuu hänen käteensä ja puristaa sitä.

”Vielä yksi erä, ennen kuin lähdet.”

”Ilman muuta, rakas Raqqas.”

Vasta silloin Alice tajuaa, ettei olekaan Alice. Hän on Raqqas Soverra.

Hän herää ja huutaa ääneen.

ELIAS

Elias herää läpituokevaan huutoon. Se käy suoraan luihin ja ytimiin.

Alice on hereillä!

Hän loikkaa ylös tuolista, jossa on torkkunut. Lattialla nukkunut Chelie on jo ehtinyt hänen sisarensa vierelle. Chelie yrittää pidellä kiinni Alicen sätkivistä jäsenistä ja estää tätä putoamasta sängystä. Anturit irtoavat Alicen päästä ja kuroutuvat kattoon. Alice katselee ympärilleen silmät kauhusta selällään, niin kuin ei tietäisi, kuka tai missä on. Sitten hän huomaa veljensä.

”Elias!” hän huudahtaa ja ojentaa kätensä.

Elias heittäytyy hänen kaulaansa ja haluaa lujasti. Alice alkaa yskiä, ja Elias päästää irti. Alicen suusta valuu keltaista limaa.

”Odota”, Elias sanoo ja juoksee seinässä olevalle juoma-automaatille.

Hänen ei edes tarvitse sanoa mitään. Arisa on jo aktivoitunut sen. Mukillinen kylmää vettä on valmiina.

”Tässä”, hän sanoo ja ojentaa veden Alicelle.

Alice tarttuu mukiin molemmin käsin ja kohottaa sen vapiseville huulilleen.

”Mitä tapahtui?” hän kysyy. ”Miksi mä makaan täällä?”

”Karnidda toi sut”, Elias sanoo. ”Sä olit tajuton, eikä me tiedetä, mitä sulle tapahtui silloin kun sä olit poissa.”

”Ai Karnidda?” Alice sanoo epäilevästi.

”Niin”, Elias sanoo. ”Se kantoi sua. Ja sitten...”

Hän yrittää jatkaa, yrittää kertoa Brockista, mutta ei löydäkään sanoja.

Chelie tarttuu Alicea kädestä ja puristaa.

”Mikä on viimeinen asia, minkä sä muistat?”

”Me oltiin tornin huipulla. Mä ratsastin gorglakilla. Se oli makeeta!” Alicen silmät loistavat. ”Ja sitten mä leikkasin Karniddalta sormet irti!”

Hän tarttuu käsillään päähänsä.

”Sen jälkeen mä en muista mitään.”

”Älä sure, vaikka olet osittain menettänyt muistisi. Todennäköisesti muistot palaavat aikanaan”, Arisan ääni sanoo katosta. ”Olet kokenut vaikean trauman. Olen tarkkaillut aivoaaltojasi, ja niissä on ollut jonkin verran poikkeavuuksia, mutta ilahduttavasti olet nyt hereillä ja hyvissä voimissa.”

Alice nyökkää.

”Kiitos, Arisa.”

Hän katsoo Chelietä ja Eliasta lämpimästi.

”Tärkeintä on, että me ollaan kaikki taas yhdessä.”

Sanat saavat Eliaksen vatsan kouristumaan kokoon, eikä hän voi estää nyyhkäystä.

Alice ei näytä huomaavan mitään. Hän kohottautuu hiukan horjahtaen istumaan ja laskee toisen jalkansa lattialle. Sitten hän kuuntelee korviaan höristäen.

”Moottorien jyrinää”, hän sanoo virnistäen. ”Ollaanko me taas hyperavaruudessa?”

”Hypättiin vähän aikaa sitten”, Chelie sanoo käheästi.
 ”Hyvä! Missä Brock ja Syndra ovat? Mun täytyy jutella niiden kanssa.”

”Brock...” Chelie aloittaa, mutta vaikenee sitten.

Elias ei enää pysty pidättelemään kyynleitään, ja hänen koko ruumiinsa vavahtelee. Chelien sulat heilahtelevat epätoivosta edestakaisin.

Alice katsoo heitä kauhuissaan.

”Mitä on tapahtunut?”

”Ne vei Brockin”, Elias saa puristetuksi ulos.

”Ketkä ne?”

”Toiset azkalarit. Ne jotka tuli sen laivastonsa kanssa. Mä yritin estää niitä, mutta...”

Hän kohottaa vasemman kätensä sormenpäät poskelleen kohtaan, johon Malkan lyönti osui. Isku oli ollut salamannopea ja armoton. Se oli jättänyt hänen kasvoihinsa pitkät haavat. Eikä azkalar ollut kuitenkaan ollut äkäinen tai kiihdyksissään. Malka oli vain halunnut näyttää, kumpi heistä oli vahvempi.

Oikeastaan sellaisesta lyönnistä olisi pitänyt jäädä kasvoihin syvät arvet tai juonteet, mutta Eliaksen naniitit ovat kuroneet ihon umpeen, eikä vauriosta näy enää jälkeäkään. Tavallaan hän on yhä sitä mieltä, että tämä teknologia on makea juttu. Toisaalta hän on alkanut inhota sitä. Joistakin lyönneistä *pitäisi* jäädä arvet, niiden ei pitäisi pyyhkiytyä pois kuin mitään ei olisi koskaan tapahtunutkaan.

”Niiden johtaja, Malka”, Elias jatkaa. ”Se tunsi Brockin. Se sanoi että Brock oli murhannut jonkun.”

”Murhannut?” Alice sanoo. ”Ei voi olla totta. Ei meidän Brock.”

Eliaksesta tuntuu aivan samalta. Hänellä on kuitenkin ollut paljon aikaa ajatella sen jälkeen, kun Brock vietiin kahleissa pois. Aikaa ajatella sitä, mitä sukkulaterminaalissa tapahtui, ja jokaista sanaa, joka siellä lausuttiin.

”Sun olis pitänyt nähdä Brock silloin”, Elias vastaa. ”Se vain seiso siinä. Eikä tehnyt yhtään vastarintaa. Niin kun se olis hävennyt jotain.”

”Mutta...” Alice nielaisee. ”Sittenhän meidän täytyy pelastaa Brock. Tosin siinä laivastossa oli kai jotain tuhat alusta.”

Yllättävän ripeästi hän laskee toisenkin jalkansa lattialle ja punnertaa itsensä ylös. Jalat eivät kannaa. Chelie saa kiinni hänestä juuri ajoissa ja estää häntä kaatumasta päistikkaa lattialle.

”Sä et ole vielä riittävän vahva. Sun pitää levätä”, Chelie sanoo ja hänen sulkansa kääntyvät hiukan eteenpäin kuin painottamaan sanojen sisältöä.

Elias näkee, ettei Alice kuuntele. Tämä tukeutuu raskaasti Cheliehin ja pakottautuu voihkaisten pystyyn. Sitten hän seiso siinä huojuen, jalat luonnottoman suorina. Vähitellen Alice kuitenkin löytää tasapainon ja tuo otsansa vasten Chelien otsaa, sulkia varoen.

”Mä olen kaivannut sua, sisko.”

Elias näkee, miten sanat saavat Chelien miltei pakah-
tumaan riemusta.

”Mäkin olen kaivannut sua”, tyttö sanoo hennolla
äänellä.

Alice kietoo toisen kätensä Eliaksen ympärille ja halaa
tätä. Sitten hän puree päättäväisesti hampaansa yhteen.

”Nyt mennään puhumaan Syndran kanssa.”

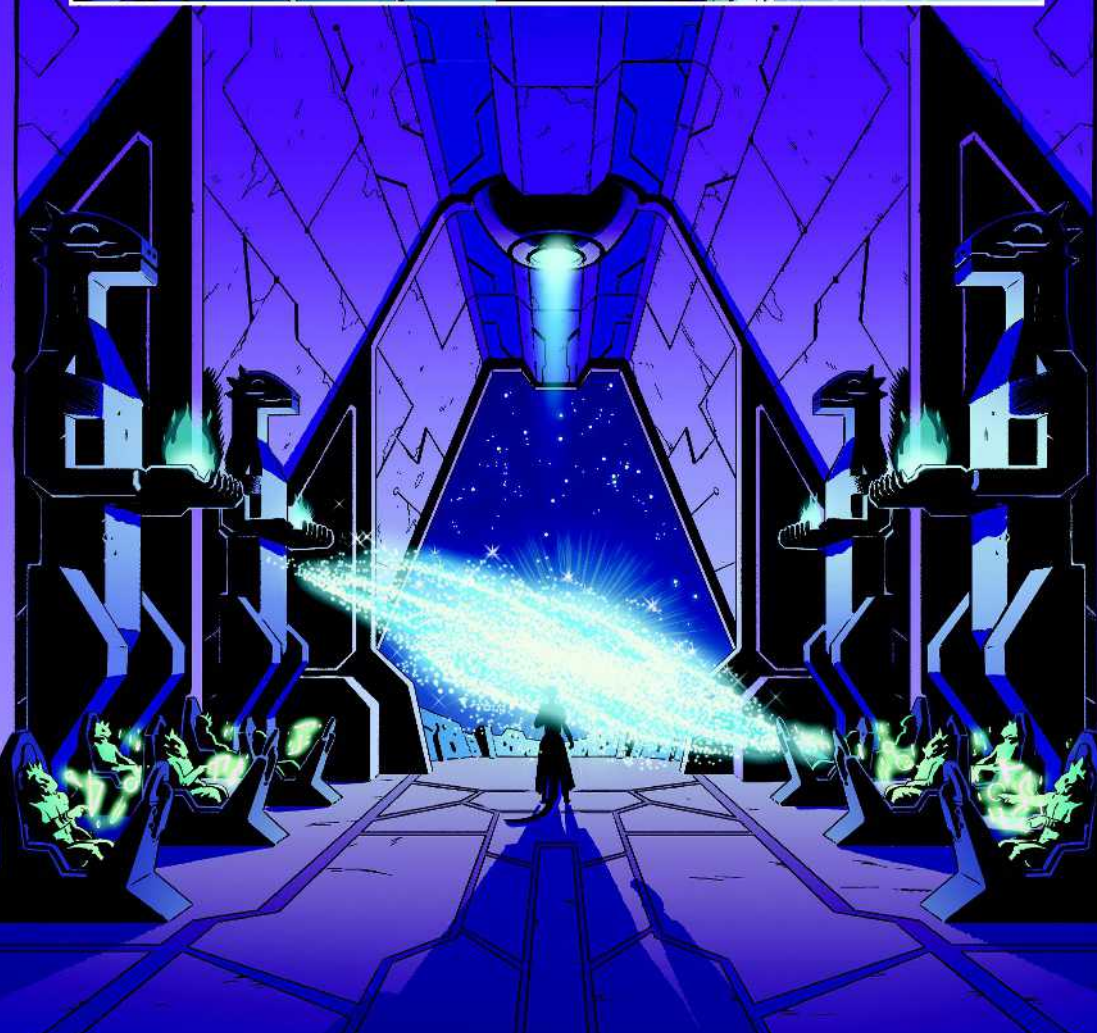

MALKA

Amiraali Malka Stregga seisoo lippulaivansa komentosillalla. Seinien vierustoilla päätteiden ääressä istuvat hegemonian parhaat upseerit. Laivaston jokaisen aluksen tila on luettavissa komentosillan näytöistä ja hologrammeista. Juuri nyt Malkan huomio on kuitenkin muualla.

Hänellä on kädessään haarniskan kuuluva hansikas. Se oli hänellä käden suojana silloin, kun hän ojensi tuota alonaiipoikaa. Sitä joka kutsui itseään Elias kor Soverra Raqqasiksi. Nyt hän tarkastelee huolellisesti verta, joka on kuivunut kiinni hansikkaaseen ja muuttunut rusehtavaksi.

Soverra Raqqas. Uusi siivekkään valtaistuimen tavoittelijako? Vai onko heitä peräti kaksi? Hän muistaa tajuttoman tytön alonainaisen sylissä. Keitä nämä lapset ovat? Mistä he ovat kotoisin? Tässä piilee salaisuus, hän tuntee sen tuoksahduksen, maistaa sen metallisen maun suussaan.

Komentosillalle vievät pariovet avautuvat, ja Sparax Viserra, hänen paras tiedeupseerinsa, astuu sisään ja kumartaa syvään.

”Sinä kutsuit.”

Malka ojentaa hansikkaan Sparaxille.

”Ota tämä ja analysoi tuo veri erittäin huolellisesti. Haluan täydellisen raportin niin pian kuin mahdollista.”

Sparax katsoo kuivuneita veritahroja mietteliäästi.

”Minkä lajin veri on kyseessä?”

”Alonain. Jokin ei kuitenkaan täsmää. Haluan tietää tästä DNA:sta kaiken.”

”Selvä on.”

Sparax kumartaa uudelleen ja katoaa ovesta käytävään.

Malka kääntyy katsomaan komentosillan keskellä leijuvaa valtavaa hologrammia, jossa näkyy koko galaksi. Miljarit valopisteet kimaltavat ja välkkyvät. Tähtien ihme. Azkalorien koti jo loputtoman pitkien aikakausien ajan.

Imperiumi on hävitetty, eikä se nouse enää koskaan. Hegemonia on jälleen galaksin ainoa valti. Sitä tosiaan ei muuta mikään.

Kaikkein vähiten kaksi kalpeanaamaista alonainpentua.

ALICE

Alice hoippuu käytävää pitkin eteenpäin. Hän pitää kiinni Cheliestä ja keskittyy siirtämään aina yhden jalan kerrallaan toisen eteen.

Onko Brock todella poissa? Hänen on vaikea uskoa sitä.

Brock ja Hiljaisuus kuuluvat ikään kuin yhteen. Voiko Hiljaisuutta edes olla ilman sen kapteenin turvallista läsnäoloa?

Komentosillan ovet avautuvat, ja hän horjahtelee sisälle.

Brockin tuoli on toden totta tyhjä. Syndra istuu päätteen ääressä selkä kumarassa ja kädet pään ympärillä kuin suojataksaan itseään koko universumilta.

Farei torkkuu oksallaan. Päätteen hologrammi värisee ja naksuu hiljaisuudessa.

Alice irrottaa otteensa Cheliestä.

”Syndra!”

Syndra hätkähtää, ja Fareikin kohottaa päänsä.

”Olet herännyt!” Syndra huudahtaa helpottuneena ja nousee ylös. ”Miten voit?”

”Mä voin ihan hyvin.” Alice tuhahtaa kuullessaan omat pöhköt sanansa. ”Tai siis, olen mä voinut pareminkin, mutta pysyn sentään pystyssä ja pääsen kävelemään.”

”Ihanaa!” Syndra sanoo ja halaa häntä. ”Kun tajusimme, että Lykora oli siepannut sinut, pelkäsimme ettemme enää näkisi sinua.”

”Sieppasiko se mut?”

Syndra rypistää otsaansa huolestuneesti.

”Etkö sinä muista sitä?”

Alicen sisimmästä nousee esiin utuisia muistikuvia, kuin haaleita haamuja. Lykora seisomassa hänen edessään ase kädessään. Lykora sanomassa jotain – mutta Alice ei saa sanoista selvää. Silti ne kaikuvat hänen mielessään lujina ja uhkaavina. Alice työntää muistot päättäväisesti syrjään. Hänellä ei ole niille aikaa juuri nyt.

”Mä olen vain vähän väsynyt”, hän sanoo. ”Mitä Brockille on tapahtunut?”

Syndra laskee katseensa. Farei laskeutuu oksaltaan ja tulee heidän luokseen.

”Minäkin olen äärettömän iloinen nähdessäni sinut jälleen, Alice-pikkuinen”, Farei sanoo hellästi.

Alice ojentaa kätensä ja silittää Fareita lempeästi kaulasta. Hänen tekee mieli sanoa, ettei hän nyt niin pikkuinen ole. Toisaalta hän antaa kyllä mielummin sanoa itseään pieneksi kuin hänen keisarilliseksi majesteetikseen.

”Mustakin on kiva nähdä sua”, hän sanoo. ”Mutta ker- tokaa nyt jo, missä Brock on!”

”Näytä hänelle”, Farei sanoo ja nyökkää Syndralle.

Syndran ilme muuttuu oudon häpeileväksi.

”Minä... On eräs asia, joka teidän pitäisi saada tietää, minä...”

”Näytä hänelle”, Farei kehottaa.

Syndra huokaa, antaa periksi ja painaa erästä päätteen- sä nappia. Valot syttyvät suureen seinäholoon. Siinä nä- kyy suuri määrä azkaloraluksia syöksymässä eteenpäin hyperavaruuden halki. Niiden perässä, sopivan välimat- kan päässä, seuraa Hiljaisuus.

”Tuolla hän on. Jossain tuolla”, Syndra sanoo ja osoit- taa aluksia.

Elias tuijottaa seinäholoa silmät suurina.

”Me ei siis olla enää menossa Maahan, niinkö?” hän sanoo ääni värähtäen.

”Ei”, Syndra sanoo ja laskee taas katseensa.

”Entä Karnidda?” Alice kysyy.

”Me näimme Madukarin lähtevän Tenialta samaan aikaan kuin mekin. Madukar suuntasi suoraan teidän kotiplaneettaanne kohti.”

Alice tuntee, miten sydän alkaa hakata. Jalat vapisevat kuin hyytelö. Hän pysyy tuskin pystyssä.

”Mutta meidän pitää ehtiä sinne ekana!” hän huutaa. ”Äiti piilotti jotain meidän talon alle. Meidän täytyy saada tietää, mitä se on!”

Sitten hän tajuaa, mitä on juuri sanonut. Haluaako hän todella hylätä Brockin ja jättää tämän oman onnensa nojaan?

Syndran nolo ilme vaihtuu tiukaksi päättäväisyydeksi.

”Emme voi olla kahdessa paikassa yhtä aikaa. Minä tein päätöksen. Pelastamme Brockin ensin.”

”Sitten me tullaan Maahan liian myöhään!”

”Emme tule, jos pelastamme hänet riittävän nopeasti.”

Alice tietää että hänen pitäisi pysyä vaiti, tietää ettei hänen pitäisi riidellä tästä Syndran kanssa. Vaikka hän haluaa tietenkin saada Brockin takaisin heidän luokseen, koko tämä azkaloerien takaa-ajo tuntuu hänestä kuitenkin hyvin huonosti harkitulta päätökseltä.

”Ja mitenkä sä olet ajatellut sen pelastaa?” hän sanoo ja viittaa kädellään kohti seinäholoa.

”Noilla on aluksia vaikka kuinka! Tiedätkö sä edes, missä niistä Brock on?”

”En, mutta minä...”

Syndra näyttää niin murheelliselta, että Alice joutuu pois tolaltaan.

”Hei”, hän yrittää. ”Kyllä mäkin rakastan Brockia. Se on...”

Hän tajuaa olleensa vähällä sanoa ”mulle kuin isä”, mutta vaikenee kesken lauseen.

Hänellähän on jo isä. Adam Johansson, joka odottaa heitä kotona sunnerstalaisessa omakotitalossa. Tai niin hän ainakin toivoo.

Alice puree hammasta ja pakottautuu jatkamaan.

”Sä tiedät ettei tästä tule mitään, Syndra. Ei meillä ole mitään mahdollisuuksia kokonaista armadaa vastaan.”

Syndra katsoo Alicea kuin tämä olisi läimäyttänyt häntä kasvoihin. Alice tuntee olevansa petturi. Hän yrittää kuulostaa järkevältä.

”Me ei tiedetä, missä aluksessa Brock on. Me ei tiedetä, minne azkalarit on menossa. Sen sijaan me tiedetään, missä aluksessa äiti on, ja me tiedetään ihan tarkkaan, minne se on menossa. Äiti me voidaan pelastaa. Ja kun me on pelastettu se, me voidaan tulla takaisin, ja ehkä me äidin avulla onnistutaan vapauttamaan Brock.”

”Siinä menisi kuukausikaupalla aikaa”, Syndra sanoo. ”Siihen mennessä hän voi jo olla kuollut.”

Se saattaa olla kuollut jo nyt. Sanat pyörivät Alicen kielten päällä, mutta hän nielaisee ne.

Syntyneen hiljaisuuden keskelle astuu Chelie.

”Mä tajuan, että te haluatte pelastaa äitinne”, hän sanoo. ”Mä tiedän, miltä vanhempien menettäminen tuntuu. Meidän on kuitenkin pakko yrittää pelastaa Brock

ensin. Hän ei ikinä epäröisi, jos se olisi joku meistä. Meidän pitää vaan keksiä, miten me tehdään se.”

”Ei tässä ole pelkästään meidän äidin henki pelissä!” Elias huomauttaa. ”Kun Madukar pääsee Maahan, Karnidda varmasti yrittää pakottaa äidin paljastamaan kaikki sen salaisuudet. Mitä jos se kieltäytyy? Karnidda voi siepata meidän isän ja uhata tappaa sen.”

”Muidenkin henki voi olla vaarassa!” Alice miettii ääneen. ”Eihän meillä ole aavistustakaan, mitä äiti on piilottanut sinne talon alle. Ehkä se uhkaa koko maapalloa. Siellä asuu miljardeja ihmisiä...”

Syndran silmät ovat epätoivoiset.

”Olen pahoillani, Alice ja Elias. Mutta en voi muuta. Olen menettänyt jo niin monta ystävää. Menetin Roron ja Salan ja Parishvin. En voi menettää vielä Brockiakin. En vain voi.”

Elias alkaa itkeä. Hän kietoo kätensä Syndran ympärille.

”Mä tiedän”, hän sanoo. ”Tää kaikki on vaan niin kamalaa.”

Syndra taputtaa häntä vähän kömpelösti päälle.

”Se on kauhea valinta”, Farei sanoo. ”Valinta jota kenenkään ei pitäisi joutua tekemään. Silti minä olen sitä mieltä, että meidän on yritettävä pelastaa kapteenimme ensin. Me tarvitsemme häntä!”

Silloin Alice tuntee miten jokin liikahtaa hänessä.

Läsnäolo valtaa hänen ruumiinsa ja kasvaa yhä voimakkaammaksi. Hän ojentautuu suuremmaksi, ylpeään asentoon.

Tämä on hulluutta! Ei Ikuisia vastaan voi taistella! Ei ainakaan ilman keisarillista laivastoa. Heidän on suunnattava Maahan, ja niin pian kuin mahdollista. Hän kohottaa kätensä käskevään eleeseen, kuten niin monesti aiemminkin. Kuten silloin, kun hän hajotti senaatin tai kun hän murskasi kapinalliset suvut, tai kun hän suuntasi imperiumin armadat Kriellaa kohti.

Kriellaa? Hetkinen. Eikö se ollut kraojen kotimaailma?

Säkenöivä kipu iskee hänen päähänsä. Alice tajuaa, että kaikki tuijottavat häntä ja hänen ilmassa sojottavaa kättään.

Hän tarttuu päähänsä. Mistä nuo merkilliset ajatukset oikein tulivat?

Hänen katseensa osuu jälleen kapteenin tyhjään tuoliin.

”Okei, mennään hakemaan Brock ensin”, hän sanoo heikosti.

”Mutta pidetään kiirettä. Äiti ja isä odottaa meitä.”

Chelie kietoo kätensä varoen hänen ympärilleen ja mutisee:

”Kiitos, sisar.”

Farei päästää liverryksen, joka kuulostaa melkein hel-

potuksen huokaukselta, ja sulkee sitten heidät kaikki siipiensä suojiin, kuin jättimäiseen ryhmähaliin.

Elias itkee.

Alice puolestaan pakottaa kyyneleet pysymään poissa, vaikka tuntuu siltä kuin häntä revittäisiin kahtia. Brock vai äiti? Valinta on mahdoton.

BROCK

Brock istuu sellin lattialla selkä kyyryssä. Hän yrittää levätä. Hän yrittää löytää sisäisen rauhansa – mutta turhaan. Ajatukset pyörivät hänen päässään. Miten Syndran, Farein ja lasten on käynyt? Ovatko he yhä jumissa Tennialla vai ovatko he päässeet jatkamaan matkaansa kohti Maata?

Hän tietää, että he tarvitsevat häntä. Että Parishvi tarvitsee häntä. Hän on kuitenkin täällä. Hän on sellissä, vankina. Hän on pettänyt heidät kaikki.

Raivon vallassa hän iskee nyrkillään metalliseinää niin että soi.

Sellin ovi avautuu. Hänen sieraimensa laajenevat ja vetävät tuoksua sisäänsä. Malka on tullut. Hänen sisarensa, hänen rakkaimpansa. Hänen tuomarinsa, hänen pyövelinsä. Malka seisoo hänen edessään pitkänä ja solakkana ja vaikuttaa odottavan jonkinlaista reaktiota. Ehkä toiset